

Sygn. akt II K 510/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Rytych

przy udziale Prokuratora xxxxxx

po rozpoznaniu w dniach: 07.02.2017 r. i 27.06.2017 r.

sprawy

B. W.

syna K. i D. z domu K.

urodzonego w dniu (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 26 października 2013r. w T. woj. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w ten sposób, że zarysował powłokę lakierniczą tylnych drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...) o wartości strat 750 zł. na szkodę P. K., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego wT. M. z dnia (...). sygn. akt II K (...).

to jest o przestępstwo określone w art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. W dniu 26 października 2013 roku w T. województwo (...), spowodował obrażenia ciała P. K. w ten sposób, że zadawał uderzenia pięściami przy czym dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego w twarz, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy pod postacią stłuczenia tkanek miękkich okolicy twarzoczaszki oraz ukruszenia korony zęba siecznego górnego środkowego po stronie prawej, które to obrażenia nie powodują naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni.

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk.

1. oskarżonego ***B. W.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I. aktu oskarżenia, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 26 października 2013 roku i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego ***B. W.*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II. aktu oskarżenia, z tą zmianą, że w miejsce wyrażenia „w postaci urazu głowy pod postacią stłuczenia tkanek miękkich okolicy twarzoczaszki” przyjmuje wyrażenie „w postaci stłuczenia twarzy bez zmian urazowych kostnych na zdjęciu RTG”, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 26 października 2013 roku i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **B. W.** za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 1. i 2. wyroku łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

4. zwalnia oskarżonego **B. W.** od opłaty oraz od obowiązku zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 510/16

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim postawił oskarżonemu B. W. zarzut popełnienia czynów polegających na tym, że :

- w dniu 26 października 2013r. w T. woj. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w ten sposób, że zarysował powłokę lakierniczą tylnych drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...) o wartości strat 750 zł. na szkodę P. K., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w T. M. z dnia (...) sygn. akt II K (...)

to jest o przestępstwa określonego w art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

- w dniu 26 października 2013 roku w T. województwo (...), spowodował obrażenia ciała P. K. w ten sposób, że zadawał uderzenia pięściami przy czym dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego w twarz, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy pod postacią stłuczenia tkanek miękkich okolicy twarzoczaszki oraz ukruszenia korony zęba siecznego górnego środkowego po stronie prawej, które to obrażenia nie powodują naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni.

to jest przestępstwa określonego w art. 157 § 2 k.k.

* * *

W dniu 6 lipca 2017 roku oskarżony **B. W.** wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia **w całości.**

* * *

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 26 października 2013 roku P. K. skończył pracę na Placu (...) pod numerem (...) i wraz z kolegami H. H. (1) i D. W. około godziny 22:15 udał się do bankomatu znajdującego się przy sklepie (...). Tam też zaczęli ich słownie dwaj mężczyźni. Byli to B. W. i R. K. P. K., H. H. (1) i D. W. nie zwracali na nich uwagi i udali się do sklepu (...). B. W. i R. K. weszli do sklepu, ale stali tylko w drzwiach i nadal wyzywali ich. Przy czym, P. K. powiedział do jednego z nich „że zachowują się jak frajerzy stojąc pod sklepem i zaczepiają ludzi”. Stojąc w sklepie (...) słyszał, że do tego mężczyzny, który ich wyzywał ktoś powiedział „W. uspokój się”. Po wyjściu ze sklepu (...), H. H. (1) i D. W. udali się w kierunku miejsca, gdzie wcześniej pracowali, a mianowicie na Plac (...), gdyż tam P. K. miał zaparkowany samochód V. (...) o nr rej. (...). Za nimi poszli B. W. i R. K., którzy wcześniej byli również pod sklepem. Przy zaparkowanym samochodzie czekała na P. K., H. H. (1) i D. W. żona H. M. H.. W pewnym momencie B. W., zamachnął się kilka razy dłonią na P. K., lecz nie trafił. To go rozzłościło i następnie dwa razy uderzył pięścią w twarz P. K., kiedy tenże wsiadał do swojego samochodu. Drugie uderzenie spowodowało u P. K. krwotok z nosa. Cały czas P. K. próbował słownie uspokoić napastnika i załagodzić konflikt. Po wejściu do samochodu P. K. wcisnął przycisk antynapadowy i zaryglował drzwi, a po chwili wpuścił kolegę D. W., przy którym wcześniej stał R. K.. Wtedy B. W. i R. K. zaczęli kopać drzwi samochodu, a następnie B. W. mając nieokreślony przedmiot w ręce przerysował nim po karoserii samochodu od wysokości środkowego słupka przez lewe tylne drzwi. W tym czasie H. H. (1) wraz z żoną M. H. udali się w kierunku swojego domu na ulicę (...).

Funkcjonariusze policji około godziny 22:45 dokonali zatrzymania B. W., który był nietrzeźwy.

(notatki urzędowe – k. 1, k. 2 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

protokoły oględzin rzeczy – k. 9-10, k. 12 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

karta pacjenta – k. 13 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k. 14 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

protokół oględzin osoby – k. 23 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

dokumentacja fotograficzna – k. 28-29 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

zeznania świadka P. K. – k. 3-4, k. 11, k. 39, k. 63 akt sprawy 1 Ds.1421/13 ; k. 22 akt sprawy II K 510/16;

zeznania świadka H. H. (1) – k. 15-16, k. 40 akt sprawy 1 Ds.1421/13 ; k. 22 akt sprawy II K 510/16;

zeznania świadka D. W. – k. 19-20 akt sprawy 1 Ds.1421/13 ; k. 22 akt sprawy II K 510/16;

zeznania świadka M. H. – k. 17-18 akt sprawy 1 Ds.1421/13 ; k. 22 akt sprawy II K 510/16;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego B. W. k. 187-189 akt sprawy 1 Ds.1421/13, k. 21 v., k. 22v.-23 akt sprawy II K 510/16)

U **P. K.** stwierdzono stłuczenie twarzy bez zmian urazowych kostnych na zdjęciu RTG i ukruszenie korony zęba siecznego górnego środkowego po stronie prawej. Wyżej wymienione obrażenia nie powodują naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni.

(karta pacjenta – k. 13 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

opinia lekarska – k. 56 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

notatka urzędowa z załącznikiem – k. 83-84 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

opinia sądowno – lekarska – k. 88 akt sprawy 1 Ds.1421/13)

B. W. był uprzednio, wielokrotnie karany, w tym czterokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. W tym między innymi prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego wT. M. z dnia (...)roku w sprawie II K(...) za umyślne przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzono mu karę 1 oku pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 27 stycznia 2011 roku do dnia 26 listopada 2011 roku.

(dane o karalności k. 45-47, k. 107-109, k. 137-139, k. 149-151, k. 161-164, k. 176-178 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

dane o karalności k. 16-19 akt sprawy II K 510/16;

odpis wyroku w sprawie II K (...)k. 49-51 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

odpis wyroku w sprawie II K (...) k. 52 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

odpis wyroku w sprawie II K (...) k. 53 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

odpis wyroku w sprawie II K (...)k. 54 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

odpis wyroku w sprawie II K (...) – k. 71, k. 127-128 akt sprawy 1 Ds.1421/13;

odpis wyroku w sprawie IV Ka(...) – k. 72, k. 129 akt sprawy 1 Ds.1421/13

odpis wyroku w sprawie II K (...)k. 55 akt sprawy 1 Ds.1421/13, k. 27 akt sprawy II K 510/16;

zarządzenie k. 28 akt sprawy II K 510/16;

obliczenie kary k. 29 akt sprawy II K 510/16;

postanowienie k. 30 akt sprawy II K 510/16;

zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy k. 31 akt sprawy II K 510/16)

B. W. urodził się (...) Posiada wykształcenie podstawowe, bez zawodu. Jest kawalerem, ma na utrzymaniu konkubinę i troje małoletnich dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych i osiąga dochody około 2.000 złotych miesięcznie. Ponadto, zbiera złom i otrzymuje zasiłek z MOPS w kwocie 150 złotych.

(informacje podane przez oskarżonego B. W. do protokołu k. 21 v. i 22 v. akt sprawy II K 510/16;

dane osobopoznawcze k. 140, k. 144, k. 160, k. 169 akt sprawy 1 Ds.1421/13)

B. W. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Natomiast rozpoznano u niego objawy zaburzeń osobowości. Nie jest uzależniony od alkoholu, ani narkotyków. W czasie czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

(opinia sądowo – psychiatryczna – k. 193-195 akt sprawy 1 Ds. 1421/13)

Oskarżony **B. W.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W postępowaniu przygotowawczym w dniu 20.05.2016 r. wyjaśnił, że w 2013 roku w miesiącu październiku był na Pl. (...) w T. Nie pamięta, która była godzina, ale było już późno wieczorem. Spotkał na Pl. (...) chłopaka o nazwisku (...), którego imienia nie zna. Wchodził do sklepu razem z drugim mężczyzną. Ten (...) kiedyś pobił jego ojca K., ale było to dawno temu jak był małym chłopakiem. Zapytał więc go, czy sobie go przypomina, a on go pamiętał wymienił jego nazwisko. Oskarżony podniósł, że był tego dnia pijany i jak wyszli ze sklepu (...) to szedł za nimi. Szli w stronę centrum Pl. (...) w kierunku starego Sądu. Szedł za nimi i wymieniali tylko słowa pomiędzy sobą. Oni doszli do dużego terenowego (...) (...) koloru czarnego. (...) z tym chłopakiem wsiedli do samochodu i odjechali, a on razem z R. poszli schodkami do ul. (...). Ponadto, wyjaśnił, że nie uszkodził żadnego samochodu, nikogo też nie uderzył. Nie wie dlaczego został podany, że porysował samochód i kogoś uderzył. Podniósł, że tylko szedł za nimi i wyzywali się. W dniu 30 stycznia 2014 roku wyjechał do Anglii do rodziców. W Anglii odbywał karę pozbawienia wolności dlatego nie wracał do Polski.

W postępowaniu sądowym na rozprawie w dniu 07.02.2017 r. wyjaśnił, że to działo się na Pl. (...). Nie znał pokrzywdzonego. Był z nim D. W., tzn. z pokrzywdzonym. Zna W.. Znali się, jak byli dziećmi. On kiedyś pobił mu ojca. To było gdzieś w 2003r. Nawet ręką nie dotknął P. K.. Nie wie dlaczego on powiedział, że uszkodził mu samochód. Tylko była wymiana słów pomiędzy nim a D.. Przecież na placu były kamery. Tam jeszcze z nimi była jakaś dziewczyna. Był tam z R. K.. R. K. pracuje przy nagrobkach. Kupowali piwo w sklepie (...). On wychodził, a oni wchodził. Począł na nich z D. W. rozmawiał. To nawet nie była rozmowa, wtedy był pod wpływem alkoholu. Nie pamięta, ile wtedy wypił, ale może wypił z 7 piw. Oświadczył, że jest niewinny, nie uszkodził samochodu. R. K., to jest jego siostry rodzonej mąż. Dodał, że nawzajem idąc od tego sklepu wyzywali się. Nie doszło między nimi do żadnego fizycznego konfliktu. Nie bili się ani z W., ani z K.. R. K. też był pod wpływem alkoholu. R. K. to jest jego szwagier.

(wyjaśnienia oskarżonego B. W. k. 187-189 akt sprawy 1 Ds.1421/13, k. 21 v., k. 22v.-23 akt sprawy II K 510/16)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się na zgromadzonym w sprawie i pozytywnie ocenionym materiale dowodowym. W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy zarówno w postaci dowodów osobowych, jak i nieosobowych wskazuje, iż oskarżony B. W. dopuścił się zarzucanych mu przestępstw. Wprawdzie oskarżony zaprzeczył swemu sprawstwu, niemniej jednak wersja wydarzeń zaprezentowana przez niego na wiarę nie zasługuje. A zatem, Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego B. W. jedynie w takim zakresie, w którym nie pozostają one w opozycji do uznanych za wiarygodne i przekonujące zeznań pokrzywdzonego P. K. oraz depozycji świadków H. H. (1), M. H. oraz D. W.. Chodzi tu oczywiście o fakt potwierdzenia przez oskarżonego bytności na miejscu zdarzenia oraz okoliczność, iż wówczas B. W. był pod wpływem alkoholu, zaś w pozostałym zakresie jego relacje są nieprawdziwe i niewiarygodne. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji bezpośrednio po pobiciu pokrzywdzonego i uszkodzeniu jego pojazdu i przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu miał wówczas 0,79 mg/l. W pozostałej części, nie sposób natomiast uwierzyć w wersję zdarzenia prezentowaną przez oskarżonego, albowiem jego wyjaśnienia pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami nie tylko pokrzywdzonego, ale również jego znajomych H. H. (1), M. H. oraz D. W., którzy tego wieczoru byli naoczniymi świadkami agresywnego zachowania B. W. względem P. K.. W tym miejscu, podkreślić należy, iż Sąd nie przesłuchał bezpośrednio w/w osób, albowiem żadna z nich nie stawiała się na rozprawie. Jednakże, po pierwsze relacje pokrzywdzonego oraz wskazanych świadków złożone w stadium przygotowawczym są logiczne, co do zasady spójne i wzajemnie się uzupełniają, a w związku z tym brak podstaw do ich zdeprecjonowania. Po drugie, oskarżony poinformowany o przebiegu rozprawy podczas jego nieobecności nie wnosił o ich bezpośrednie przesłuchanie. Po wtóre, zważywszy na okoliczność, iż zdarzenia będące przedmiotem osądu miały miejsce ponad 3 lata temu z pewnością wiele szczegółów dotyczących przebiegu tych zdarzeń mogło już zatrzeć się w pamięci w/w osób, zaś ich depozycje nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. W tym stanie rzeczy, Sąd pozytywnie ocenił relacje P. K., H. H. (1), M. H. oraz D. W. jako rzeczowe i przekonujące. W związku z tym, wyjaśnienia oskarżonego B. W. w tym względzie, Sąd uznał za nieprawdziwe i stanowiące w istocie jego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Zeznania świadków Z. A. (vide k. 43-44, k. 112-113 akt sprawy 1 Ds. 1421/13) i P. Ł. (vide k. 110-111 akt sprawy 1 Ds. 1421/13) nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, albowiem nie posiadali oni żadnej wiedzy na temat wydarzeń będących przedmiotem osądu.

Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe znajdujące się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, a mianowicie notatki urzędowe, protokół oględzin miejsca, dokumentację fotograficzną, protokół zatrzymania rzeczy, płytę DVD, protokół odtworzenia zapisu, dane o karalności, a także dane osobopoznawcze. Wskazane dowody zostały sporządzone przez kompetentne organy w przepisanej przez prawo formie i nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i ich treść nie budziła wątpliwości.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd uznał, że oskarżony **B. W.** swoim zachowaniem polegającym na tym, że:

- w dniu 26 października 2013r. w T. woj. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w ten sposób, że zarysował powłokę lakierniczą tylnych drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...) o wartości strat 750 zł. na szkodę P. K., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w T. M.z dnia (...) sygn. akt II K(...), wyczerpa dyspozycję art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

- w dniu 26 października 2013 roku w T. województwo (...), spowodował obrażenia ciała P. K. w ten sposób, że zadawał uderzenia pięściami przy czym dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego w twarz, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy pod postacią stłuczenia tkanek miękkich okolicy twarzoczaszki oraz ukruszenia korony zęba siecznego górnego środkowego po stronie prawej, które to obrażenia nie powodują naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, wyczerpał dyspozycję art. 157 § 2 k.k.

A zatem, Sąd zmienił opis zarzucanego oskarżonemu czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia w ten sposób, że doprecyzował obrażenia ciała stwierdzone u pokrzywdzonego wynikające z opinii sądowno – lekarskiej.

Oskarżony **B. W.** popełnił zarzucany mu czyn opisany w punkcie I. aktu oskarżenia w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k. Wcześniej bowiem skazany był prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w T. M.z dnia (...) roku w sprawie II K (...)za umyślne przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzono mu karę 1 oku pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 27 stycznia 2011 roku do dnia 26 listopada 2011 roku.

Z powyższego wynika, iż karę pozbawienia wolności oskarżony odbywał przez okres powyżej 6 miesięcy, zaś kolejne przestępstwo popełnił przed upływem 5 lat od jej odbycia. Popelnione przestępstwo jest podobne do tego, za które był uprzednio skazany. Zgodnie z treścią art. 115 § 3 k.k. przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne. W realiach niniejszej sprawy doszło do popełnienia przestępstwa tego samego rodzaju i nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Przypisane zaś oskarżonemu **B. W.** czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. W momencie podejmowania przypisanych mu działań przestępnych oskarżony był w pełni poczytalny. Stwierdzenie to jest w pełni uzasadnione w świetle orzeczenia sądowno – psychiatrycznego dotyczącego oskarżonego. Z opinii však biegłych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wynika, że oskarżony w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. W ocenie Sądu opinia ta jest jasna, pełna, kompletna i nie zawiera sprzeczności, a także spełnia wszystkie wymogi, o jakich mowa w treści art. 201 k.p.k. Nadto, pochodzi od osób fachowych i bezstronnych nie zainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu. Ponadto, w ocenie Sądu, przypisane oskarżonemu **B. W.** czyny były bezprawne, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy. Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrane w sprawie dowody, nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego **B. W.** stanowi czyny zabronione społecznie szkodliwe w stopniu znacznym.

W aspekcie powyższego, przy wyborze rodzaju i rozmiaru kar jednostkowych Sąd baczyl, aby były one adekwatne do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych, jak również współmierne do wagi i okoliczności popełnionych czynów oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych. A zatem, przy wymiarze oskarżonemu obu kar jednostkowych, Sąd uwzględnił przede wszystkim jego uprzednią, wielokrotną karalność. Ponadto, zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I. aktu oskarżenia oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości, Sąd kierował się w szczególności:

rodzajem dóbr naruszonych jakimi są w przedmiotowej sprawie mienie oraz życie i zdrowie;

rozmiarem wyrządzonych szkód;

sposobem i okolicznościami popełnienia czynów;

dopuszczeniem się przestępstw pod wpływem alkoholu;

popełnieniem przestępstw umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że karami adekwatnymi do winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu **B. W.** przestępstw będą:

- za czyn przypisany w punkcie 1. wyroku kara 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn przypisany w punkcie 2. wyroku kara 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego **B. W.**, obejmującej kary jednostkowe orzeczone za przypisane oskarżonemu występki, Sąd ocenił związek podmiotowo – przedmiotowy zachodzący pomiędzy nimi oraz związek czasowy. Stwierdzić należy, iż przestępstwa zostały popełnione częściowo przeciwko rodzajowo innym dobrom, przeciwko temu samemu pokrzywdzonemu, niemniej jednak łączy je bliski związek czasowy. Przemawia to za wymierzeniem kary łącznej przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji. W aspekcie powyższego, Sąd wymierzył oskarżonemu **B. W.** na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. za pozostające w zbiegu przestępstwa łączną karą pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku. Kara ta, zdaniem Sądu, powstrzyma oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, a w społeczeństwie wzmocni przekonanie o skuteczności udzielonej przez państwo ochrony prawnej.

Wymierzając karę **B. W.** Sąd uznał, że karą, która w sposób należyty spełni pokładane w niej cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a jednocześnie będzie adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu jest kara 1 roku pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym.

W ocenie Sądu nie ma podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Rozstrzygnięciu takiemu sprzeciwia się przede wszystkim fakt uprzedniej, wielokrotnej karalności oskarżonego w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Trzeba mieć też na uwadze, iż **B. W.** już kilkakrotnie nadużył zaufania Sądów i ponownie popełnił czyny o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Tym samym, dał dowód tego, że nie zasługuje na kolejną szansę. **B. W.** nie skorzystał z dotychczasowych szans i doprowadził do sytuacji, w której bezrefleksyjnie dopuścił się uszkodzenia pojazdu stanowiącego własność pokrzywdzonego P. K. oraz do jego pobicia. Zdaniem Sądu oskarżony nie zasługuje na kolejną szansę, albowiem w sposób świadomy i permanentny lekceważy obowiązujące przepisy dopuszczając się kolejnego przestępstwa. Okoliczności te nie pozwalają już na postawienie wobec oskarżonego kolejnej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Na tle dotychczasowej drogi życiowej oskarżonego widoczny jest trwały ślad nieposzanowania porządku prawnego, przejawiający się w podejmowaniu przestępczych działań wymierzonych przeciwko jednemu z najdalej chronionych praw, jak życie i zdrowie oraz mienie innych osób.

Również względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko stosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. (...) oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).

W rozpoznawanej sprawie, koniecznym było rozstrzygnięcie, według której ustawy orzekać. Czyny zostały bowiem popełnione w dniu 26 października 2013 roku. Natomiast wyrok został wydany w dniu 25 lipca 2017 roku. W międzyczasie tj. w dniu 1 lipca 2015 roku doszło do nowelizacji Kodeksu karnego. Tym samym w niniejszej sprawie pomiędzy popełnieniem przestępstwa a czasem orzekania doszło do zmiany ustawy – Kodeks karny.

Dlatego też wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd miał na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którym, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy ustawą względniejszą dla oskarżonego był Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa.

Sąd miał tu na uwadze, iż według treści art. 69 § 1 k.k. obowiązującego na dzień popełnienia przestępstwa Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Natomiast w brzmieniu art. 69 § 1 k.k. na dzień orzekania Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku. Ponadto, według nowego brzmienia art. 72 § 1 k.k. zawieszając wykonanie kary, jeżeli nie orzeka się środka karnego, Sąd jest zobligowany do poddania oskarżonego przynajmniej jednemu z obowiązków wskazanych w art. 72 § 1 pkt 1-8 k.k. Natomiast jak stanowił art. 72 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa, zawieszając wykonanie kary, sąd może zobowiązać skazanego do podaniu się obowiązkom wskazanym w tym artykule. Jedynym rozwiązaniem, które powoduje, iż nowo obowiązująca ustawa wypada korzystniej od poprzedniego brzmienia Kodeksu karnego jest regulacja art. 70 § 1 k.k. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 70 § 1 k.k. minimalny okres próby w przypadku kary pozbawienia wolności wobec sprawcy wynosi 1 rok. Natomiast według brzmienia art. 70 § 1 pkt 1 k.k. na dzień popełnienia przestępstwa minimalny okres próby w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wynosił 2 lata.

Zatem oceniając sytuację **B. W.** Sąd pragnie zauważyć, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego zdecydowanie przeważa pogląd, zgodnie z którym względniejsza dla sprawcy jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw. Uwzględniając wszystkie skutki wynikające dla sprawcy Sąd uznał, iż względniejszy dla **B. W.** będzie Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu. Sąd miał tu na uwadze w szczególności przesłanki do stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary, w tym na etapie postępowania wykonawczego.

Reasumując Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie oparł się na ustawie z dnia 6.06.1997 roku – Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym na dzień popełnienia przestępstwa.

W oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), Sąd zwolnił oskarżonego **B. W.** od opłaty, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa. W ocenie Sądu, zważywszy na fakt, iż oskarżony posiada na utrzymaniu konkubinę oraz troje małoletnich dzieci, oraz w aspekcie deklarowanych przez niego dochodów miesięcznych przy ich niepewności związanej z wykonywaniem prac dorywczych, uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego, a w szczególności dla jego najbliższych zbyt uciążliwe.